

Capitolul 1

Logodită

„Nu te fixează nimeni cu privirea“, încercam eu să mă îmbărbătez. „Nu te fixează nimeni cu privirea. Nu te fixează nimeni cu privirea.“

Dar nici măcar pe mine nu mă puteam minți destul de convingător, așa că trebuia să verific.

În timp ce stăteam în mașină, așteptând ca unul dintre cele trei semafoare din oraș să afișeze lumina verde, am tras cu ochiul în dreapta – din automobilul ei, doamna Weber se răsucise cu totul în direcția mea. S-a uitat fix în ochii mei, iar eu am tresărit, întrebându-mă cum de n-a întors privirea sau n-a părut deloc rușinată. Încă era considerat nepolitic să te zgâiești la oameni, nu? Asta nu mai era valabil și pentru mine?

Apoi mi-am amintit că geamurile acestea erau atât de întunecate, încât probabil habar n-avea că eram eu și nici vorbă să vadă că o surprinsesem uitându-se. Am încercat să mă consolez cu faptul că în realitate nu se uitase la mine, ci la mașină.

Mașina mea. Am oftat.

Am aruncat o privire în stânga și am oftat. Doi pietoni înghețaseră pe trotuar, pierzând ocazia să traverseze pe când se holbau. În spatele lor, domnul Marshall se ițea prin fereastră magazinașului de suveniruri. Cel puțin nu avea nasul lipit de geam. Încă.

Lumina semaforului s-a făcut verde și, în graba mea de a scăpa, am apăsat pedala de accelerație fără să stau pe

gânduri – cu putere, așa cum aș fi apăsător să urnesc din loc vechea mea camionetă Chevrolet.

Cu motorul mârâind ca o panteră la vânătoare, mașina s-a repezit înainte atât de repede, încât trupul mi s-a izbit de scaunul tapițat în piele neagră, iar stomacul mi s-a lipit de șira spinării.

— Ah! am icnit în timp ce băjbâiam după frână.

Păstrându-mi calmul, abia dacă am atins pedala. Mașina oricum s-a oprit brusc.

N-am fost în stare să mă uit în jur ca să văd reacțiile. Dacă se îndoise cineva cu privire la șoferul mașinii, cu ocazia asta toate incertitudinile fuseseră risipite. Cu vârful piciorului, am apăsător cu grijă pedala jumătate de milimetru, iar mașina a țâșnit înainte iarăși.

Am reușit să ajung unde voiam, adică la benzinărie. Dacă mașina ar fi funcționat fără benzină, probabil n-aș mai fi venit deloc în oraș. În ultima perioadă, mă lipseam de o grămadă de lucruri, ca Pop-Tarts sau șireturi, pentru a evita să petrec timp în public.

Mișcându-mă ca și cum aș fi participat la o cursă, am deschis capacul, am scanat cardul și am băgat furtunul în rezervor în câteva secunde. Bineînțeles, nu puteam face nimic să grăbesc numerele de pe cadran. Ticăiau lent, ca și cum nu doreau decât să mă scoată din sărite.

Nu era foarte multă lumină afară – o zi ploioasă tipică orașelului Forks din statul Washington –, dar tot simțeam că am un reflector îndreptat asupra mea, atrăgând atenția spre inelul delicat de la mâna mea stângă. În astfel de momente, în care simțeam ochii lor în ceafă, mi se părea că inelul pâlpaia ca o reclamă luminoasă: *Privește-mă, privește-mă*.

Era o prostie să mă rușinez atâta și o știam prea bine. În afară de mama și tata, chiar conta ce credeau alții despre logodna mea? Și despre mașina mea cea nouă? Și despre intrarea mea misterioasă la o facultate Ivy League?

Despre cardul de credit negru și lucios, care aveam senzația că mă ardea în buzunar în clipa aceea?

— Mda, cui îi pasă ce cred ei, am mormăit în barbă.

— Ăăă, domnișoară? m-a strigat o voce de bărbat.

M-am întors și apoi am regretat că o făcusem.

Doi bărbați stăteau lângă un SUV luxos cu caiacuri nou-nouțe legate deasupra. Niciunul dintre ei nu se uita la mine; amândoi priveau țință mașina.

Eu personal nu înțelegeam. Dar, la urma urmelor, eram pur și simplu mândră că puteam deosebi între ele siglele pentru Toyota, Ford și Chevy. Mașina asta era negru lucios, elegantă și frumoasă, însă pentru mine rămânea o simplă mașină.

— Mă scuzați că vă deranjez, dar mi-ați putea spune ce mașină conduceți? m-a întrebat cel înalt.

— Ăăă, un Mercedes, nu?

— Da, a spus bărbatul politicos în timp ce prietenul lui mai scund a dat ochii peste cap la auzul răspunsului meu. Știu. Dar mă întrebam dacă este... dacă conduceți un Mercedes *Guardian*?

A rostit numele cu respect. Aveam senzația că s-ar fi înțeles foarte bine cu Edward Cullen... logodnicul meu (chiar nu mai avea vreun rost să ocolesc adevărul, având în vedere că nunta urma să aibă loc în câteva zile).

— Nici în Europa n-ar trebui să fie disponibile încă, a continuat el, darămite aici.

Pe când ochii lui urmăreau conturul mașinii mele – nu arăta cine știe ce diferit de orice alt Mercedes sedan, după părerea mea, dar ce știam eu? –, am început să trec în revistă cuvinte ca *logodnic*, *nuntă*, *soț* etc.

Pur și simplu nu reușeam să mă împac cu ideea.

Pe de o parte, fusesem crescută să simt dezgust numai la gândul rochiilor albe înfoiate și al buchetelor. Dar și mai mult de atât, nu reușeam să fac legătura între conceptul cuminte, respectabil și plictisitor de *soț* cu conceptul meu de *Edward*.

Era ca și cum ai fi pus un arhanghel în rolul unui contabil; nu-l puteam vizualiza în niciun rol banal.

Ca de obicei, imediat ce am început să mă gândesc la Edward, m-am lăsat prinsă într-un vârtej amețitor de fan-tezii. Străinul a trebuit să-și dreagă glasul ca să-mi atragă atenția; încă aștepta un răspuns cu privire la fabricația și modelul mașinii.

— Nu știu, i-am spus cu sinceritate.

— Vă deranjează dacă-mi fac o poză cu ea?

Mi-a luat o secundă să procesez cererea lui.

— Pe bune? Vreți să faceți o poză cu mașina?

— Sigur că da – n-o să mă creadă nimeni dacă nu duc și dovada.

— Ăăă. OK. Bine.

Am pus repede pompa la loc și m-am strecurat pe scaunul din față să mă ascund, în timp ce bărbatul entuziasmat scotea un aparat de fotografiat profesionist din rucsac. El și prietenul lui s-au pozat cu rândul lângă capotă după care s-au dus să facă poze și din spate.

„Mi-e dor de camioneta mea“, m-am plâns în sinea mea.

În mod foarte convenabil – mult prea convenabil – mașina mea își dăduse duhul la doar câteva săptămâni după ce Edward și cu mine ajunseserăm la acordul nostru disproportionat, unul dintre puncte fiind că-i voi da voie să-mi înlocuiască mașina atunci când nu va mai funcționa deloc. Edward jurase că era ceva la care trebuia să ne așteptăm; camioneta mea trăise o viață lungă și plină, după care murise de moarte bună. După părerea lui. Și, bineînțeles, n-aveam cum să-i verific povestea și să încerc să-mi resuscit camioneta de una singură. Mecanicul meu preferat...

Am eliminat gândul acela din fașă, refuzând să-l las să ajungă la final. În schimb, am ascultat vocile bărbaților de afară, amortizate de caroseria mașinii.

— ... au testat-o cu un aruncător de flăcări în clipul de pe internet. Nici măcar nu s-a încrețit vopseaua.

— Normal că nu. Poți să intri și cu tancul peste frumusețea asta. Nu prea ai ce face cu ea aici. A fost creată în principal pentru diplomați din Orientul Mijlociu, traficanți de arme sau de droguri.

— Crezi că *ea* e ceva de genul? a întrebat cel scund pe un ton mai încet.

Am lăsat capul în jos și obrajii mi-au luat foc.

— Hmm, a spus cel înalt. Poate. Nu-mi pot imagina de ce ai avea nevoie de geamuri rezistente la rachete și o caroserie blindată de două tone prin părțile astea. Probabil că se duce într-un loc mai periculos.

Caroserie blindată. Caroserie blindată de *două tone*. Și geamuri *rezistente la rachete*? Frumos. Ce se întâmplase cu demodatele geamuri rezistente la gloanțe?

Ei bine, cel puțin era oarecum logic – dacă aveai un simț al umorului pervers.

Nu era ca și cum nu mă așteptasem ca Edward să profite de înțelegerea noastră, să încline balanța în favoarea lui încât să dea mai mult decât avea să primească. Fusesem de acord să-mi înlocuiască mașina atunci când va fi nevoie, fără să mă aștept, bineînțeles, ca asta să se întâmple așa repede. Când fusesem obligată să recunosc că mașina mea devenise un monument viu parcat pe trotuar, un tribut adus Chevroletului clasic, mi-am dat seama că opțiunea lui de înlocuire avea probabil să mă facă de rușine. Să mă transforme în ținta ochilor curioși și a bârfelor. Avusesem dreptate cu partea asta. Dar nici în cele mai mari coșmaruri ale mele nu prevăzusem că-mi va lua *două* mașini.

Mașina de *dinainte* și mașina de *după*, îmi explicase. Îmi spusese că era doar un împrumut și avea s-o returneze imediat după nuntă. Nu avusesse nicio logică pentru mine. Până acum.

Ha-ha! Pentru că eram om și atât de fragilă, atât de predispusă la accidente, doar o victimă a ghinioanelor mele periculoase, se pare că aveam nevoie de o mașină rezistentă ca

un tanc pentru a fi în siguranță. Amuzant. Eram sigură că el și frații lui se distraseră pe cinste de asta pe la spatele meu.

„Sau poate, poate”, mi-a șoptit o voce în cap, „nu-i glumă, prostuțo. Poate chiar e *îngrijorat* în privința ta. N-ar fi prima dată când sare puțin calul în încercarea de a te proteja.”

Am oftat.

Nu văzusem încă mașina de *după*. Era ascunsă sub o prelată în cel mai îndepărtat colț din garajul familiei Cullen. Știu că majoritatea oamenilor ar fi tras cu ochiul până acum, însă eu chiar nu voiam să știu.

Probabil că mașina aceea nu era blindată – pentru că n-aș mai fi avut nevoie de așa ceva după luna de miere. Indestructibilitatea fizică era doar unul dintre avantajele pe care abia le așteptam. Cel mai bun lucru în a fi un Cullen nu-l reprezentau mașinile scumpe și cardurile de credit impresionante.

— Hei, m-a strigat bărbatul înalt, lipindu-și mâinile de sticlă în încercarea de a vedea ceva înăuntru. Am terminat. Mulțumim mult!

— Cu plăcere, i-am răspuns eu, după care m-am încordat atunci când am pornit motorul și am apăsat pedala – mai ușor ca niciodată.

Indiferent de câte ori șofam pe drumul cunoscut spre casă, tot nu reușeam să fac afișele decolorate de ploaie să dispară pe fundal. Fiecare dintre ele, capsate pe stâlpi de telefon și lipite de indicatoarele rutiere, era ca o palmă nouă peste față. O palmă bine meritată peste față. Minteă îmi era prinsă în gândul pe care-l întrerusesem brusc mai devreme. N-aveam cum să evit drumul ăsta. Nu cu pozele mecanicului meu preferat trecând pe lângă mine la intervale regulate.

Prietenul meu cel mai bun. Jacob al meu.

Afișele cu „L-AȚI VĂZUT PE ACEST BĂIAT?” nu fuseseră ideea tatălui lui Jacob. Tatăl meu, Charlie, fusese cel care printase fluturașii și-i împrăștiase prin tot orașul. Și nu doar în Forks, ci și în Port Angeles și Sequim și Hoquiam și Aberdeen și în toate localitățile de pe Peninsula Olympic.

În plus, se asigurase că fiecare secție de poliție din statul Washington avea același fluturaș lipit pe perete. În propria lui secție se găsea un panou de plută dedicat exclusiv găsirii lui Jacob. Un panou care era aproape gol, spre dezamăgirea și frustrarea lui.

Dezamăgirea tatei era cauzată nu doar de lipsa rezultatelor. Cel mai mult îl dezamăgise Billy, tatăl lui Jacob – și cel mai bun prieten al său.

Pentru că acesta nu era mai implicat în căutarea fiului „fugar” de numai șaisprezece ani. Pentru că refuza să pună afișe în La Push, rezervația de pe coastă unde locuia Jacob. Pentru că părea resemnat de dispariția lui, ca și cum n-ar fi avut ce să facă. Pentru că spunea mereu: „Jacob este un adult acum. Va veni acasă atunci când va dori.”

Și era frustrat și de atitudinea mea, pentru că-i luam partea lui Billy.

Nici eu nu voiam să pun afișe. Pentru că eu și Billy știam unde era Jacob, cel puțin aproximativ, și mai știam de asemenea că nu-l văzuse nimeni pe *băiatul* acela.

Fluturașii mi-au provocat, ca de obicei, un nod mare în gât și, tot ca de obicei, mi-au dat și lacrimile, motiv pentru care m-am bucurat că Edward era la vânătoare sâmbăta asta. Dacă mi-ar fi văzut reacția, s-ar fi simțit și el îngrozitor.

Evident că existau și dezavantaje în faptul că era sâmbătă. În clipa în care am virat încet și grijuliu pe strada mea, am văzut mașina de poliție a tatei pe alea de lângă casa noastră. Nici azi nu se duse la pescuit. Încă bombănea din cauza nunții.

Așa că n-aveam cum să folosesc telefonul din casă. Dar trebuia să sun...

Am parcat pe alea din spatele monumentului Chevy și am scos din torpedou mobilul pe care Edward mi-l dăduse pentru urgențe. Am format numărul, ținând degetul pregătit pe butonul „închidere apel”. Pentru orice eventualitate.

— Alo? a răspuns Seth Clearwater și am răsuflet ușurată.

Eram prea lașă să vorbesc cu sora lui mai mare, Leah. Expresia „mi-ar rupe capul de pe umeri” nu era chiar o figură de stil când era vorba de ea.

— Bună, Seth, Bella la telefon.

— A, salutare, Bella! Ce mai faci?

Gâtuită. Disperată după confirmare.

— Bine.

— Suni să te ții la curent?

— Mi-ai citit gândurile.

— Nu chiar. Eu nu sunt Alice, dar tu ești previzibilă, a glumit el.

Dintre membrii haitei Quileute din La Push, numai Seth se simțea confortabil să menționeze numele celor din familia Cullen, darămite să mai facă și poante cu privire la viitoarea mea cumnată care știe aproape tot.

— Știi că sunt. Am ezitat un minut. Cum e?

Seth a oftat.

— La fel ca până acum. Nu vrea să vorbească, deși știm că ne aude. Încearcă să nu gândească *omenește*, știi tu, ci să-și urmeze pur și simplu instinctele.

— Știi unde-i acum?

— Undeva în nordul Canadei. N-aș putea să-ți spun exact în ce provincie. Nu acordă mare atenție granițelor dintre state.

— Vreun indiciu că ar putea să...

— Nu se-ntoarce acasă, Bella. Îmi pare rău.

Am înghițit un nod.

— E OK, Seth. Știam dinainte să-ntreb. Pur și simplu, nu pot să mă abțin să nu-mi doresc.

— Da. Și noi simțim la fel.

— Mulțumesc că m-ai suportat. Sunt convinsă că ceilalți îți fac zile fripte.

— Nu sunt fanii tăi cei mai înfocați, mi-a confirmat el pe un ton vesel. Cam jalnic, dacă e să mă-ntrebi pe mine. Jacob și-a făcut alegerile, tu la fel. Lui Jake nu-i place atitudinea

lor cu privire la problema asta. Și evident nu-i nici super încântat că-l verifici.

Mi s-a tăiat răsuflarea.

— Parcă ai zis că nu vorbește cu voi.

— Nu poate să ascundă totul de noi, indiferent cât de tare s-ar strădui.

Așadar, Jacob știa că eram îngrijorată. Nu eram sigură ce părere aveam cu privire la asta. Ei bine, cel puțin știa că nu dispărașem din peisaj și că nu-l uitasem complet. M-ar fi crezut în stare de așa ceva.

— Presupun că ne vedem la... nuntă, am spus eu chinându-mă să scot cuvintele printre dinți.

— Da, eu și cu mama vom veni. A fost foarte drăguț din partea ta că ne-ai invitat.

Entuziasmul din vocea lui m-a făcut să zâmbesc. Deși trimisesem invitația familiei Clearwater la sugestia lui Edward, mă bucuram că el se gândise la asta. Va fi drăguț să-l am pe Seth acolo – o legătură, oricât de fragilă ar fi ea, cu cavalerul meu de onoare absent.

— N-ar fi la fel fără tine.

— Salută-l pe Edward din partea mea, OK?

— Bineînțeles.

Am clătinat din cap. Prietenia care se născuse între Edward și Seth era altceva ce mă nedumerea. Era totuși o dovadă că lucrurile nu trebuiau neapărat să fie așa. Vampirii și vârcolacii puteau să se înțeleagă bine mersi, dacă ambele tabere o doreau.

Nu toți agreau ideea asta.

— Ah, a spus Seth și vocea i s-a înălțat o octavă. Ăăă... a venit Leah.

— Oh! Pa!

Telefonul s-a deconectat. L-am lăsat pe scaun și am început să mă pregătesc psihic să intru în casă, acolo unde mă aștepta Charlie.

Bietul meu tată avea multe pe cap în momentul de față. Fuga de acasă a lui Jacob era doar una dintre poverile care-i încărcau umerii. Era aproape la fel de îngrijorat pentru mine, fiica lui abia trecută de majorat, care era pe cale să devină o doamnă în numai câteva zile.

Am mers încet prin ploaia cernută, amintindu-mi de seara în care îl anunțaserăm...

În clipa în care sunetul mașinii lui Charlie i-a vestit întoarcerea, inelul a cântărit brusc cincizeci de kilograme pe degetul meu. Am vrut să-mi ascund mâna stângă în buzunar sau poate să mă așez pe ea, dar mâna rece și fermă a lui Edward mi-a ținut-o în față, în centrul atenției.

— Nu te mai agita atâta, Bella. Te rog, încearcă să îți amintești că nu mărturisești o crimă pe care ai comis-o.

— Ție-ți vine ușor să vorbești.

Am ascultat sunetul amenințător al cizmelor tatei bocănind pe trotuar. Cheia a zăngănit în ușa deja descuiată. Sunetul mi-a amintit de partea aceea dintr-un film horror în care victima își dă seama că a uitat să tragă zăvorul.

— Calmează-te, mi-a șoptit Edward auzind accelerarea bătăilor inimii mele.

Ușa s-a izbit de perete și am tresărit ca și cum mi-ar fi aplicat cineva electroșocuri.

— Bună, Charlie, a spus Edward complet relaxat.

— Nu! am protestat eu în barbă.

— Ce? a șoptit Edward.

— Așteaptă să pună arma în cui!

El a chicotit și și-a trecut mâna liberă prin părul lui arămiu dezordonat.

Charlie a apărut de după colț, încă în uniformă, încă înarmat și a încercat să nu se strâmbe când ne-a zărit stând împreună pe fotoliul de două locuri. În ultima perioadă depusese mai mult efort să-l placă pe Edward. Bineînțeles, ceea ce urma să-i spun avea cu siguranță să pună capăt aceluia efort.

— Bună, copii. Ce mai faceți?

— Am vrea să vorbim cu tine, a spus Edward calm. Avem niște vești bune.

Expresia tatei s-a schimbat într-o secundă de la prietenie forțată la suspiciune întunecată.

— Vești bune? a mârâit el privind-mă fix.

— Ia loc, tată.

A ridicat o sprânceană, s-a uitat la mine câteva secunde, după care s-a dus cu pași apăsați către fotoliu și s-a așezat fix pe margine, cu spatele țeapăn de drept.

— Nu te ambala așa, tată, am spus eu după un moment de tăcere grea. Totul e OK.

Edward s-a strâmbat și știam că nu-i convenise cuvântul „OK”. El ar fi folosit mai degrabă „minunat” sau „perfect” sau „nemaipomenit”.

— Sigur că da, Bella, sigur că da. Dacă totu-i așa de grozav, atunci de ce transpiri în halul ăsta?

— Nu transpir, am mințit eu.

Mi-am întors capul de la căutătura lui înfricoșătoare, înghesuindu-mă în Edward și trecându-mi instinctiv mâna dreaptă peste frunte pentru a îndepărta dovada.

— Ești însărcinată! a explodat Charlie. Ești însărcinată, nu-i așa?

Deși întrebarea îmi fusese clar adresată mie, îl privea dușmănos pe Edward acum și aș fi putut să jur că i-am văzut mâna zvâcnindu-i spre armă.

— Nu! Sigur că nu sunt!

Aș fi vrut să-l înghiontesc pe Edward, dar știam că făcând asta nu m-aș fi ales decât cu o vânătaie și atât. Și doar îi spuseseam că oamenii vor trage imediat concluzia asta! Ce alt motiv ar mai fi avut niște oameni sănătoși la minte să se căsătorească la optsprezece ani? (Răspunsul lui de atunci mă făcuse să dau ochii peste cap. *Iubirea*. Sigur că da).

Chipul întunecat al lui Charlie s-a mai luminat puțin. De obicei mi se vedea destul de clar pe față când spuneam adevărul, așa că m-a crezut.

— Oh. Scuze.

— Se acceptă.

A urmat o pauză lungă. După un moment, mi-am dat seama că toți așteptau ca eu să spun ceva. Am ridicat privirea spre Edward, înlemnită de panică. Mi-era imposibil să rostesc vreun cuvânt.

El mi-a zâmbit, după care și-a îndreptat umerii și s-a întors către tata.

— Charlie, îmi dau seama că nu am făcut totul ca la carte. În mod tradițional, ar fi trebuit să te întreb pe tine mai întâi. Nu am vrut să fiu lipsit de respect, dar din moment ce Bella a acceptat deja și nu vreau ca importanța alegerii ei să fie diminuată, așa că în loc să îți cer mâna ei, îți cer binecuvântarea. Ne căsătorim, Charlie. O iubesc mai mult decât orice pe lume și – prin cine știe ce miracol – și ea mă iubește la fel de mult. Ne dai binecuvântarea ta?

Părea perfect sigur, perfect calm. Doar pentru o clipă, auzindu-i încrederea absolută din voce, am avut un moment rar de clarviziune. Am reușit să văd, foarte repede, felul în care vedea el lumea. Timp de o bătaie de inimă, vestea asta era perfect logică.

Și apoi am văzut expresia de pe fața lui Charlie, ochii lui fiind acum fixați pe inel.

Mi-am ținut respirația în timp ce pielea lui a trecut printr-o paletă de culori – de la alb la roșu, de la roșu la mov, de la mov la albastru. Am început să mă ridic – nu știu sigur ce intenționez să fac; poate să folosesc manevra Heimlich să mă asigur că nu se sufocă –, dar Edward m-a strâns de mână și a murmurat „Lasă-l o clipă” atât de încet, încât doar eu l-am auzit.

Tăcerea a durat mai mult de data asta. Apoi, progresiv, nuanță cu nuanță, culoarea lui Charlie a revenit la normal. Buzele i s-au țuguiat, iar sprâncenele i s-au încruntat; i-am recunoscut expresia de „introspecție”. Ne-a studiat pe

amândoi un moment prelung și l-am simțit pe Edward relaxându-se lângă mine.

— Presupun că nu mă miră, a mormăit tata. Știam că aveam să mă confrunt cu o astfel de veste destul de curând.

Am răsuflat.

— Ești sigură de asta? a cerut el să știe, uitându-se încruntat la mine.

— Sunt sută la sută sigură că Edward este alesul meu, i-am spus dintr-o suflare.

— Totuși, măritiș? De ce atâta grabă?

M-a privit iar suspicios. Graba se datora faptului că mă apropiam de vârsta de nouăsprezece ani cu fiecare zi nenorocită care trecea, în vreme ce Edward rămânea neschimbat în perfecțiunea lui de șaptesprezece ani, așa cum rămăsese de peste nouăzeci de ani. În viziunea mea, asta nu presupunea neapărat o *căsătorie*, dar nunta era obligatorie din cauza compromisului delicat și alambicat pe care Edward și cu mine îl făcuserăm pentru a ajunge în sfârșit în acest punct, limita transformării mele din muritoare în nemuritoare.

Astea nu erau informații pe care i le-aș fi putut explica tatei.

— Mergem împreună la Dartmouth la toamnă, Charlie, i-a amintit Edward. Mi-ar plăcea să fac asta, ei bine, așa cum trebuie. Așa am fost educat.

A ridicat din umeri. Și nu exagera; erau campioni la obiceiuri demodate în timpul Primului Război Mondial.

Gura lui Charlie s-a crispat într-o parte. Căuta poate un unghi din care să-l contrazică. Dar ce putea să spună? „Prefer să trăiești în păcat mai întâi?” Era tată; era legat de mâini.

— Știam eu că asta va urma, a bombănit ca pentru el, încruntându-se.

Apoi, brusc, chipul i-a devenit perfect inexpresiv.

— Tată? am întrebat panicată.

M-am uitat la Edward, însă nici fața lui n-o puteam desluși, în timp ce-l privea pe Charlie.

— Ha! a explodat Charlie și am sărit în scaun. Ha, ha, ha!
Am privit nevenindu-mi să cred, pe când Charlie se prăpădea de râs; tot corpul îi era cutremurat de hohote.

M-am uitat la Edward să-mi traducă reacția, dar avea buzele strânse, ca și cum ar fi încercat el însuși să se abțină din râs.

— OK, bine, a spus Charlie înecându-se de râs. Mărită-te. Încă o serie de râsete l-au zguduit. Dar ...

— Dar ce? am vrut să știu.

— Dar tu trebuie să-i spui mamei tale! Eu nu-i spun o vorbă lui Renée! Îți las plăcerea asta doar ție!

A izbucnit în hohote.

M-am oprit cu mâna pe clanță, zâmbind. Sigur că da, la vremea aceea, cuvintele lui Charlie mă băgaseră în sperieți. Condamnarea finală: să-i spun lui Renée. Măritișul la vârstă fragede figura pe lista ei neagră mai sus decât fierberea cățelușilor de vii.

Cine ar fi putut să-i prevadă reacția? Eu nu. Charlie nici atât. Poate Alice, dar nu mă gândisem s-o rog să facă asta.

— Ei bine, Bella, spusese Renée după ce reușisem să scot cu cleștele cuvintele imposibile: „Mamă, mă mărit cu Edward“, mă simt puțin jignită că ai așteptat atât de mult să-mi spui. Biletele de avion sunt tot mai scumpe dacă le iei târziu. Oooh, se agitase ea. Oare îi scoate ghipsul lui Phil până atunci? Va strica pozele dacă nu poartă smoching...

— Stai puțin, mamă, am zis eu cu răsuflarea întretăiată. Ce vrei să spui prin am așteptat așa mult? Abia m-am logodit – nu fusesem în stare să rostesc cuvântul „logodit“ – am pus lucrurile la punct, știi tu, azi.

— Azi? Serios? Asta *chiar* că este o surpriză. Am presupus...

— Ce-ai presupus? *Când* ai presupus?

— Păi, când ai venit la mine în aprilie părea că lucrurile erau deja puse la punct, dacă-nțelegi ce vreau să spun. Nu ești foarte greu de citit, draga mea. Dar n-am spus nimic

pentru că n-ar fi folosit la nimic. Ești exact ca Charlie. A oftat, resemnată. Odată ce-ți pui ceva în cap nu mai are rost să se mai contrazică omul cu tine. Bineînțeles, exact ca Charlie, și tu te ții cu dinții de hotărârile tale.

Și apoi spusese ultimul lucru pe care mă așteptam să-l aud din gura mamei mele.

— Tu nu repeți greșelile mele, Bella. Mi se pare că ești speriată, însă presupun că ești doar speriată de *mine*. A chicotit. De ceea ce am să cred. Și știi că am spus o grămadă de lucruri despre căsătorie și prostie – și nu retractez nimic din ce-am spus –, dar trebuie să înțelegi că lucrurile acelea mi se potriveau exclusiv mie. Tu ești cu totul altă persoană. Tu faci greșelile tale și sunt sigură că vei avea și tu partea ta de regrete în viață. Dar luarea unui angajament n-a fost niciodată problema ta, draga mea. Ai mai multe șanse să faci ca lucrurile să meargă decât majoritatea oamenilor de patruzeci de ani pe care-i cunosc. A râs din nou. Copilașul meu de vârsta a doua. Din fericire, se pare că ai găsit alt suflet de modă veche.

— Nu ești... supărată? Nu crezi că fac o greșală colosală?

— Păi, sigur că mi-aș fi dorit să mai aștepți câțiva ani. Vreau să spun, ți se pare că arăt suficient de bătrână ca să fiu soacră? Dar asta n-are nicio legătură cu mine, ci cu tine. Ești fericită?

— Nu știu. Trec printr-o experiență extracorporală acum. Renée chicotise.

— El te face fericită, Bella?

— Da, dar...

— Vei dori vreodată pe altcineva?

— Nu, dar...

— Dar ce?

— Dar nu vei spune că vorbesc exact ca orice adolescentă îndrăgostită de când e lumea?

— Tu n-ai fost niciodată o adolescentă, draga mea. Tu știi ce-i mai bine pentru *tine*.

